

Opera

Tosca som Norma

Myriam Pirazzini som Adalgisa og Salvatore Puma som Pollione, tegnet af Otto Nielsen

Dubleringer har præget det italienske gæstespil paa Falkoner Centret: Barberen som Silvio, Pollione som Canio, Puma som Turrido ... og nu i aftes Tosca som Norma. Den oprindelige Norma Sonia Barbieri havde ikke kunnet staa for det danske novemberklima, der ikke er noget for sydlandske struber. I hendes sted sang Claudia Parada-Tosca Norma. Norma var bedre som Tosca, meget bedre kan man vist sige, uden at have været ugalant.

De to roller ligger trods det fælles sopranleje dog milevidt fra hinanden. Norma kræver baade en stemme af enorm spændvidde, dramatisk kraft og karakterfuldhed og koloraturernes lethed. Norma som opera, og Norma som figur er vel kun forsvarlig, naar man til titelrollen har en sangerinde af en Callas' format. Men Claudia Parada fortjener paaskønnelse for at have reddet en forestilling for sit teater.

Redde operaen Norma formaar vel egentlig ingen, end ikke en

Callas, redde den i land for et nutidigt publikum. Bellinis yderst populære melodier underligger en handling, der i en saa ubeskrivelig grad ikke kommer én ved, at man begynder at beskæftige sig med ting paa scenen, der helst skulle have undgaaet éns opmærksomhed. Og det er for saa vidt synd, for der var dog et par gode sangere i forestillingen: Myriam Pirazzini med en formidabel, moden mezzo i den unge præstindes rolle, og en flotbenet, flotsyngende Puma som romersk prokonsul.

Men til trods for, at der fra første til sidste scene blev sunget paa højeste gear, følte Norma dog saa svag som opera, at den eneste medleven, der kunne blive tale om, ville være rent vokal, og trods stemmernes styrke blev Norma festivalens svageste forestilling.

I morgen skrues til gengæld stemmerne ned, smilet bliver tændt, latteren vil rulle gennem salen, italienernes stærkeste forestilling Barberen gaar igen over scenen.

PAUL VERMEHREN

B-T.